

(rozhovor se členy kapely Humbuk)

Státní svátek 17. listopadu 2005 jsem se rozhodl oslavit důstojně. Ten večer se totiž konala v Balbínově poetické hospůdce listopadová Krychle, tedy nikoliv jako obvykle až v poslední čtvrtek v měsíci. Večer probíhal v dramaturgii člena Krychle **Pavla Carryho Kerouše**, šéfa kapely **Humbuk**

. Humbuk jsem slyšel v jakési předpremiéře v Souterrainu minulý měsíc. O koncertu jsem už psal v reportáži V Suterénu byl Humbuk.

Některé lidi i některé koncerty mohu vidět a slyšet pouze jednou a repríza by mi ke zdraví nepříspěla. U jiných je tomu přesně naopak. Měsíc od posledního koncertu byl tak akorát, abych se na další Humbuk začal těšit a proti dalším reprízám vůbec nic nemám.

Po zmíněném koncertu v Souterrainu v říjnu jsem se domluvil s Lubošem Pickem na rozhovoru. Jenže po zvukovce a před představením v narvané Balbínce se sešla u stolu celá kapela. Protože byl čas, povídali jsme si, a tady je záznam, který bohužel není obrazový a slovo "smích" dostatečně nevyjádří bezva náladu o stolu. Povídání jsem ponechal v autentickém znění, jinak bych mu uškodil.

U stolu seděli :

LP: Luboš Pick

PK: Pavel Kerouš

MR: Mirko Rokyta

Pavel Kerouš, Aleš Zimolka a Luboš Pick (zleva)

foto: Tomáš Pohl ©

BŽ: Blanka Živná

AZ: Aleš Zimolka

Rozhovor pred Krychlí

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Čtvrtek, 12 Leden 2006 04:00

Luboši, řekni něco z historie kapely.

LP: Humbuk byl založen v roce 1976 na gymnáziu Na Vítězné pláni žáky I.A. a I.B. I.A., to byli Kerouš, Dobrodinský a Antoš. Dobrodinský je dnes televizní hvězda, toho znáš.

MR: Spíš bývalá hvězda.

LP: I.B. to jsem byl já, Zenkl a Musílek. Pak jsme ještě nabalili pár kamarádů, o kterých se proslýchalo, že mají doma elektrickou kytaru. Přihlásili jsme se na festival Písně dlouhých cest, kde jsme rozesmáli diváky příšernou produkcí a prohráli jsme.

PK: Ale jen asi o dva hlasy, které nám nedal Lubošův tatínek, protože se mu to zdálo nespravedlivé. Jinak jsme tam měli pozvané obě třídy gymnázia, čímž bychom přehlasovali příznivce těch kapel, které uměly hrát.

Pavle, jaký byl tehdy repertoár kapely?

PK: Repertoár byl od známého autorského dua "Cash - Kerouš". (Smích)

MR: Cash and Carry.

PK: To působí doted'.

MR: Tenkrát to ještě nebylo, ale my jsme to vymysleli.

Miro, jak ty ses k tomu přichomejtl ?

MR: Já jsem se přichomejtl asi až o deset let později, ne to jsem přehnal, asi v roce 1982 . Já jsem od roku 1980 chodil s Lubošem na vysokou školu, na matfyz.

Pavle, ty jsi taky matfyz?

MR: Ne, Pavel není matfyz.

PK: V naší historii hrají zásadní roli dvě instituce, gymnázium Na Vítězné pláni a matfyz.

Humbuk se jmenujete od začátku?

LP: Zdaleka ne. Pokud jde o název kapely, prošli jsme bouřlivou historií. Carry zprvu z nějakého důvodu nazval kapelu Cizinci. K tomu se váže nějaká historka s telefonickým rozhovorem s Mílou Langerem, z něhož vyšel tento debilní název. Pak se často měnilo obsazení a my jsme začali jednotlivé formace číslovat: Cizinci I, Cizinci II, a tak dále. Strašně dlouho jsme hráli pod názvem Cizinci IV, což byl snad ještě debilnější název.

PK: No jo, to byli Cizinci II, III a IV, a taky Cizinci jeden a půl ...

LP: Před revolucí jsme začali být známější zčásti také právě díky Milanovi Jablonskému a Krychli, takže na nás začali chodit lidi? vlastně v Krychli jsme už byli Humbuk.

MR: Název Humbuk vznikl v roce 1986. My jsme byli v roce 1985 s Lubošem na vojně a Carrymu zůstala kapela Cizinci IV v troskách. Chvilí tam znovu hrál i Marek Dobrodinský, který se tam vrátil na jedno vystoupení. Pamatuju se, že po našem návratu z vojny jsme jednou v klubu Radar hráli pod názvem Manšestr. Řekli jsme si, že budeme hrát v manšestrovejch sakách, ale vydrželo nám to jen na jedno vystoupení.

PK: Náhodou jsme zrovna nějaká saka měli.

MR: Jeden čas se uvažovalo o názvu Jan Mixa, ale nehráli jsme pod ním ani jednou.

PK: Jmenoval se tak největší blb z gymnázia, dneska je policajt. (Smích)

MR: Hned poté v roce 1986 vznikl název Humbuk, pod kterým hrajeme dodnes.

LP: Pamatuju, jak ten název vznikl. Carry byl tenkrát řidičem tramvaje, a konali jsme spolu sáhodlouhé jízdy po Praze. On řídil a já stál vedle něj a přetřásali jsme různé názvy. Nakonec vznikl takový shortlist, ze kterého se do finále dostala dvě jména: Humbuk a Karambol. Strašně dlouho jsme se pak nemohli rozhodnout.

PK : Jednou jsem tenkrát dokonce sjel s linkou 18 mimo trasu.

LP: To byla legrace, Carry jel s osmnáctkou po Brusnici místo, co by jel na Hradčanskou. Na Brusnici jsem mu říkal: Ty vole, vykašli se na to, lidi si toho nevšimnou. Ale on povídal, to nejde, já jsem poctivý člověk, a začal do mikrofону hlásit: Vážení cestující, omlouvám se vám za sjetí z trasy, a tak dále. A ti cestující se najednou probudili a začali brblat: No jo, vlastně, kde to sme? a já si budu stěžovat, a podobně. Já jsem mu říkal, měl ses na to vykašlat, ale Carry vylezl z vozu, a že jako přehodí výhybky a z té Brusnice sjede zpátky dolu na svojí trasu. Jenomže na té Brusnici jsou výhybky, které nikdo nepřehazoval asi čtyřicet let, úplně zarezlé, tak jsme je spolu páčili tím klackem, ale důležité je, že po celou tu dobu jsme pořád ještě přemýšleli o názvu kapely, výhybky nevýhybky. Nakonec jsem se přiklonil k Humbuku.

Jak jste se dostali ke Krychli?

LP: Ke Krychli jsme se dostali přes festival Věmec buřtů v kytaře, na kterém jsme účinkovali v roce 1988, To byl festival, kam se mohl každý přihlásit, myslím, že to organizoval Roman Turek. A Milan Jablonský s Jirkou Zipem Suchým tam byli ten večer pozvaní jako kulturní vložka. Nám se to úplně šíleně líbilo. Já jsem říkal, že to snad není vůbec možné, že něco takového existuje v téhle zemi, něco tak úžasně jazykově propracovaného a přitom taková sranda.

MR: Ukázalo se později, že to asi bylo vzájemné.

LP: Myslím, že Milan přišel po soutěži za Carrym a zeptal se, zda bychom byli ochotni s nimi účinkovat, že mají takové sdružení, do kterého bychom mohli dobře zapadnout. A my jsem

tenkrát byli pro cokoli, pro jakýkoli nápad, a bez váhání jsme řekli, že rozhodně jo. Krychle tehdy fungovala v Amfoře. Mělo to dva základní prvky. Jednak to byla dobrá reakční buňka, a taky to snad byl tehdy jediný bezbariérový klub v Praze, takže tam chodili tělesně postižení a vozíčkáři, což byla zvláštní komunita. Byli hrozně bezvadní, dobře se tam hrálo. Z jejich středu vyšel také Vašek Krása, což je dnes známý politik. Chodili jsem tam strašně rádi a myslím, že jsme nevynechali jediný měsíc.

Blanko, jak ty ses dostala k Humbuku?

BŽ: Asi v roce 1982. Přivedl mě tehdejší člen kapely, který už s námi dávno nehraje, a od té doby jsem s nimi pořád kromě asi pětileté přestávky.

Zpíváš ještě někde jinde?

BŽ: Kdepak, já zpívám jenom tady a jenom málo. (Smích) . Nejsem zpěvačka, ale vokalistka.

Aleši, jak ty ses dostal s bicíma k Humbuku?

AZ: K bicím u Humbuku jsem se dostal skrz evá bicí u Asonance, kde hraju s Lubošem a s Mirem a oslovili mě, jestli bych jim to nezkazil? Tak jsem řekl, že jim to rád zkazím. Dali mi nahrávky, poslechl jsem si je, a napoprvé mě to začalo zajímat. Řekl jsem si, to bude blbý jim to zkazit, tak jsem to aspoň trochu nacvičil . Tak po jedné nebo po dvou zkouškách jsem drze vystoupili. S Blankou jsem se na pódiu viděl poprvé.

PK: To si ještě vykali..

AZ: Říkal jsem si, co to sem leze za cizí ženskou na pódium, kde máme být my? (Smích)

Vystupujete poměrně málo, čím to je ? Je to záměr nebo máte málo času?

LP: To není záměr, že bychom si řekli - budeme vystupovat málo. Málo času ale máme, to je rozhodně pravda.

Rozhovor před Krychlí

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Čtvrtek, 12 Leden 2006 04:00

MR: Já jsem se nedávno díval do seznamu našich vystoupení a zjistil jsem, že třeba v roce 1989 jsme sehráli 40 vystoupení za rok, což je poměrně slušné na amatérskou kapelu, ale v těch devadesátých letech jsme vytékali z vědomí lidí.

Na webu jsem zjistil, že máte nějaká cédéčka, chystáte něco nového?

PK: Právě proto jsem se zase sešli po letech. Říkali jsmesi, že jsme před léty vydali Setkání po letech, tak bychom mohli po letech udělat Setkání před léty.

To CD je z roku 1998?

PK: Ano je z roku 1998.

Takže příští rok?

PK: Měli jsme jistý plán, ale nedodrželi jsme ho, jak je v naší době zvykem. Teď máme dvě nahrávky a čtyři takové polotovary, a chystáme další frekvenci ve studiu Ve Smečkách.

Tak díky za povídání, ať vám vše výjde.